

TAMMI

Ex Talk

Rakkautta radioaalloilla

RACHEL LYNN SOLOMON

RACHEL LYNN SOLOMON

Ex Talk

Rakkautta radioaalloilla

Suomentanut Laura Liimatainen

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *The Ex Talk* ilmestyi Yhdysvalloissa 2021.

THE EX TALK © 2021 by Rachel Lynn Solomon

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Laura Liimatainen ja Tammi 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-5734-1

Ivanille

*Kiitos, että lähdit tälle matkalle kanssani,
kiitos horjumattomasta tuestasi ja kiitos,
että rakastat tarinoita yhtä paljon kuin minä.
Sinä tunnut aina kodilta.*

En minä etsi tarinoita vääryydet mielessä. Monet mahtavat tarinat kuitenkin totta kyllä rakentuvat sen varaan, että joku on väärässä.

– IRA GLASS

Dominic Yun on minun äänityskopissani.

Hän tietää, että koppi on minun. Hän on ollut täällä neljä kuukautta, eikä ole mitenkään mahdollista, etteikö hän tietäisi äänityskopin olevan minun. Varaus löytyy aseman yhteisestä, sähköpostiin synkronoidusta kalenterista, jonka sinisessä pallurassa lukee ÄÄNITYSKOPPI C: GOLDSTEIN, SHAY. TOISTUU ARKIPÄIVISIN KLO 11.00–12.00. PÄÄTTYY: EI KOSKAAN.

Koputtaisin oveen, mutta äänieristys on vähän niin kuin kopin koko idea. Vikojani voisi luetella varmasti kokonaisen puolen tunnin mainoksettoman radio-ohjelman verran, mutta en ole sentään niin kamala, että syöksyisin sisään ja mahdollisesti pilaisin Dominicin nauhoitukset. Hän saattaa olla Seattlen alueen paikallisen yleisradiokanavan Pacific Public Radion ammattitaidottomin toimittaja, mutta kunnioitan miksaamista taiteenlajina liikaa tehdäkseni niin. Kaiken kopissa tapahtuvan pitäisi olla pyhää.

Sen sijaan nojaan äänityskoppi C:n vastakkaiseen seinään raivosta hiljaa kiehuun, kun **NAUHOITUS KÄYNNISSÄ** -valo kopin päällä välähtelee päälle ja pois.

"Shay, mene toiseen koppiin!" huudahtaa ohjelmani juontaja Paloma Powers matkalla lounaalle. (Kasvisyakisoba kuppilasta kadun toiselta puolelta, toistuu tiistaisin ja torstaisin viimeiset seitsemän vuotta, päättyy: ei koskaan.)

Kyllähän minä voisin, mutta passiivisaggressiivisuus on paljon hauskeempaa.

Yleisradiotoimitukset eivät pursua pelkästään hunajaäänisiä älykköjä, jotka kerjäävät rahaa joukkorahoituskampanjoilla. Jokaista yleisradiotyöpaikkaa kohden on satakunta epätoivoista journalistiikan opiskelijaa, jotka ”siis vain rakastavat *This American Lifea*”, minkä vuoksi toisinaan on pakko olla häijy selvitäkseen.

Vaikka minä taidan olla pikemminkin jääräpäinen kuin häijy. Jääräpäisyyttäni pääsin tänne harjoitteluun kymmenen vuotta sitten, ja nyt, kaksikymmentähdeksänvuotiaana, olen radioaseman nuorin vastaava tuottaja ikinä. Tätä olen halunnut lapsesta saakka, vaikka silloin unelmoinkin pääseväni mikrofonin enkä tietokoneen taakse.

Kello on 11.20, kun äänityskopin ovi vihdoin aukeaa. Siihen mennessä olen jo ehtinyt vakuutella apulaistuottajalleni Ruthie Liaolle promomateriaalien valmistuvan ennen puoltapäivää, ja ympäristötoimittaja Marlene Harrison-Yates on katsahnut kerran minuun päin, purskahtanut nauruun ja kadonnut merkittävästi kehnompaan äänityskoppi B:hen.

Ensin näen Dominicin kiiltävän mustan nahkaisen nauha-kengän. Perässä seuraavat loput hänen varmaan lähemmäs 190-senttisestä kropastaan, harmaat suorat housut ja ruskea kauluspaita ylin nappi avoinna. Äänityskoppi C:n ovensuun kehystämänä hän katselee kulmat kurtussa käsikirjoitusta ja voisi olla kuvapankkikuva, joka löytyy hakusanoilla ”asiallinen toimistopukeutuminen”.

”Sanoitko oikeat sanat oikeassa järjestyksessä?” kysyn.

”Enköhän”, Dominic vastaa naama peruslukemilla käsikirjoitukselle eikä minulle. ”Voinko jotenkin auttaa?”

Vastaan niin herttaisesti kuin osaan. ”Kunhan odottelen koppiani.”

Hän seisoo tielläni, joten jatkan hänen tarkastelemistaan. Hihat on käärittänyt kyynärpäihin saakka, ja mustat hiukset

ovat vähän sekaisin. Ehkä hän on haronut niitä turhautuneena, kun juttu ei olekaan mennyt juuri niin kuin hän olisi halunnut. Se olisi virkistävää vaihtelua aseman nettisivuille, jotka ovat viime aikoina pursunneet hänen tekeleitään. Hänen juttujaan klikataan kohuotsikoiden takia, mutta niissä ei ole minkäänlaista emotionaalista syvyyttä. Ehkä hän kyllästyi yleisradioon niin perinpohjaisesti viimeisen kahdenkymmenen minuutin aikana äänityskoppi C:ssä, että on menossa ilmoittamaan pahoitellen Kentille, ettei hänestä olekaan tähän työhön.

Dominic ei ole ollut täällä riittävän kauan ymmärtääkseen koppien A, B ja C, joka on siis henkilökohtainen suosikkini, hienovaraiset erot. Kopin C kuulokkeet ovat juuri oikealla tavalla käytössä kuluneet ja miksauspyödyän liukusäätimet sopivan raskaat, minkä vuoksi niitä on helppo käyttää. Hän ei tiedä myöskään, miksi koppi C on minulle merkittävä: siellä minä mikjasin ensimmäisen täysin yksin tuottamani ohjelman raidat. Ohjelma käsitteli sitä, millaista on olla isätön isänpäivänä, ja se sai puhelinlinjat tukkoon tuntikausiksi. Kuunnellessani muiden tarinoita en – ensimmäistä kertaa vuosikausiin – tuntenut itseäni pohjattoman yksinäiseksi ja muistin, miksi olin alun perin halunnut radioon.

Kyse ei siis ole pelkästään kopista C, sillä olen mahdollisesti kehittänyt epäterveen kiintymyssuhteen noihin kahteen neliometriin täynnä johtoja ja namikoita.

”Koppi on vapaa”, Dominic sanoo, mutta ei väistä eikä nosta katsettaan käsikirjoituksesta.

”Itse asiassa se on varattu. Joka arkipäivä yhdestätoista kahteentoista. Jos kalenterisi ei toimi, kannattaa varmaan olla yhteydessä IT-tukeen.”

Vihdoin hän siirtää katseensa käsikirjoituksesta minuun. Hän nojautuu ovenkarmiin ja kumartuu hieman. Hän tekee niin aina, ja arvelen sen johtuvan siitä, että tavallisen kokoiset rakennukset ovat hänelle liian ahtaita. Minä olen

157-senttinen enkä ole koskaan niin tietoinen pituudestani kuin Dominicin vieressä seisoessani.

Ottaessaan Dominicista kuvaa nettisivuille vastaanotto-virkailijamme Emma punasteli lakkaamatta, todennäköisesti sen vuoksi, että Dominic on radioaseman ainoa alle kolmekymppinen mies, joka ei ole harjoittelija. Kuvassa hän on vakava lukuun ottamatta toista suupieltä, joka nykii hienoisesti ylöspäin sulkumerkin muotoa matkien. Kun kuva lisättiin sivuille, tuijotin suupieltä pitkän tovin ja mietin, miksi Kent oli palkannut jonkun, joka ei ollut aiemmin astunut jalallaankaan radioasemalle. Dominicin maisterintutkinto Northwestern-huippuyliopiston journalistiikan koulutusohjelmasta, jota kehitetään vuosi toisensa jälkeen maan parhaaksi, sekä yliopiston journalismipalkinnot kai sekoittivat Kentin pään.

Dominic hymyilee minulle niin kuin henkilöstökuvassa mutta kireämmin, hillitymmin. ”Kello oli viisi yli yksitoista, eikä kopissa ollut ketään. Minulta saattaa olla tulossa kunnan jymyuutinen. Odottelen vielä vahvistusta yhdeltä lähteeltä.”

”Kiva. Minun taas täytyy miksata Paloman introt, niin että...” Astahdan kohti koppia, mutta Dominic ei hievahdakaan vaan seisoo tielläni kohtuuttoman pitkänä. Olen kuin poikanen, joka yrittää kiinnittää aikuisen harmaakarhun huomion.

Sulkumerkki suupielessä venyy. ”Etkö aio kysyä, mikä se uutinen on?”

”Voin varmasti lukea koko jutun huomenna *The Seattle Timesista*.”

”Hei, missä yhteishenki? Yleisradiossakin voi napata skuppeja”, Dominic inttää. Olemme käyneet tämän keskustelun tuhat kertaa sen jälkeen kun Dominic ensimmäisenä työviikkonaan kysyi, miksei kukaan aseman toimittajista käynyt kaupunginvaltuuston kokouksissa. ”Eikö olisi mahtavaa kerrankin tehdä juttu ennen muita eikä vain yrittää peesailla nopeampia?”

Dominic ei tunnu käsittävän, että isot uutisjutut eivät ole meidän vahvuutemme. Kun kerroin hänelle perehdytyksessä, että joskus toimittajamme yksinkertaisesti käyttävät *Timesin* lyhyitä uutisjuttuja uudelleen muokattuina, hän katsoi minua kuin olisin sanonut, ettei seuraavassa joukkorahoituskampanjassa jaetakaan kangaskasseja. Aseman toimittajat tekevät hienoa työtä – tärkeää työtä – mutta minusta yleisradio on aina ollut parhaimmillaan panostaessaan pitkiin ja syväluotaaviin feature-juttuihin, joissa keskitytään ihmisiin. Sellainen on ohjelmani *Puget Sounds*, ja siinä me olemme hyviä. Nimen keksi Paloma Washingtonin osavaltion luoteisrannikolla olevan Pugetinsalmen, joka siis on englanniksi Puget Sound, mukaan.

”Ei meiltä odoteta skuppeja”, sanon ja yritän olla huutamatta. ”Sitä on tutkittu. Eikä sillä ole väliä, mistä kuumimmat paikallisuutiset tulevat. Huomenna ne ovat kaikilla radioasemilla, joka blogissa ja Twitter-tilillä, jolla on kaksikymmentäseitsemän seuraajaa, eikä ketään kiinnosta, mistä juttu alun perin lähti liikkeelle.”

Dominic ristii kätensä rinnalle, mikä korostaa paljaita käsivarsia ja hihoihin katoavia tummien karvojen kiehkuroita. Käsivarret ovat aina olleet juttuni – hihojen kääriminen on minulle käytännössä esileikkiä – ja on rikos, että noin mahtavat käsivarret menevät hukkaan hänen kaltaisellaan tyyppillä.

”Okei, okei”, hän sanoo. ”Täytyy siis muistaa, että oikea radio keskittyy – mikäs osio teillä onkaan vuorossa tänään?”

”Kysy kouluttajalta”, sanon ja kohotan leukaani siinä toivossa, että vaikuttaisin itsevarmalta. En suostu häpeämään. ”Kysy kouluttajalta” on yksi suosituimmista osioistamme. Kuulijat voivat soittaa lähetykseen ja esittää kysymyksiä kuuluisalle eläinten käyttäytymistieteen asiantuntijalle Mary Beth Barkleylle – vitosesta vetoa, ettei nimi ole oikea. Hänellä on aina mukana corginsa, ja on kiistämätön tosiasia, että koira parantaa tunnelmaa tilanteesta riippumatta.

”Panette kyllä verorahat kunnolla käyttöön, kun analysoitte kissanoksennusta radiossa.” Dominic astuu pois ovelta, joka sulkeutuu tömähäen. ”Taisin olla kipeänä, kun sitä käsiteltiin maisteriopinnoissa. Harva saa kiinni kissanyrjön vivahteista yhtä taitavasti kuin te.”

Ennen kuin ehdin vastata, Kent harppoo käytävään tuuissa henkseleissään ja huumorikravatissaan. Tänäpä solmiossa on pikkuruisia pepperonipizzapalojen kuvia. Kent O’Grady on aseman ohjelmajohtaja ja radioääni, joka teki hänestä seattlelaislegendan vuosikymmeniä sitten.

Hän yrittää läiskäistä Dominicia olkapäälle, mutta koska Kent on vain pari senttiä minua pidempi, läiskäys osuu hauikseen. ”Juuri teitä kahta minä etsinkin. Dom, miten juttu etenee? Onko meillä käsissä skandaali?”

Dom. Kymmenessä vuodessa en ole kertaakaan nähnyt Kentin ottavan käyttöön lempinimeä näin nopeasti.

”Mikä skandaali?” kysyn, sillä kiinnostukseni on herännyt.

”Saattaa ollakin”, Dominic vastaa. ”Odotan vielä yhtä puhelua ja vahvistusta.”

”Erinomaista.” Kent haroo harmaantuvaa partaansa. ”Shay, onko Palomalla aikaa haastatella Domia ohjelman alussa suorana?”

”Ai siis suorassa lähetyksessä?” Dominic kysyy. ”Että ei ennalta äänitettynä?”

”Niin tietenkin”, Kent vastaa. ”Haluan, että me skuupataan tämä.”

”Pitää päästä käsiksi kuumimpiin uutisiin”, sanon, kun Dominicin kasvot kalpenevat. En pidä ajatuksesta, että minun on uhrattava lähetyssaikaa Dominicille, mutta jos se tarkoittaa, että hänelle tulee epämukava olo, olen ehdottomasti mukana. ”Kai meiltä liikenee pari minuuttia ’Kysy kouluttajalta’ -osiosta.”

Kent napsauttaa sormiaan. ”Muistuta, että juttelen Mary Bethin kanssa ennen kuin hän lähtee. Lihapulla ei nykyään

suostu syömään, ellei jokaista nappulaa ota lautaselta ja asetele lattialle.”

”Vain pari minuuttiako?” Dominican ääni värisee.

”Enintään viisi. Hyvin se menee.” Kent virnistää ja kääntyy palataakseen takaisin työhuoneeseensa.

”Ole kiltti äläkä pilaa ohjelmaani”, sanon Dominicille ennen kuin livahdan äänityskoppiin C.

Dominic Yun on minun studiossani.

Teknisesti ottaen kyseessä on kolme toisiinsa yhteydessä olevaa studiota: se, jossa minä olen kuuluttajan kanssa edessäni mikseri eli kavereiden kesken ”pöytä”, pieni puhelustudio sekä studio A, jossa Paloma istuu parhaillaan muistiinpanojen, kombucha-pullon ja tyhjän vesilasin kanssa. Hänen vieressään on Dominic, joka väänтелеe käsiään kaadettuaan mainitun vesilasin Paloman muistiinpanoille. Ruthien täytyi syöksyä tulostamaan paperit uudestaan.

”Mary Beth tuli juuri”, Ruthie sanoo ja astuu takaani studioon siivottuaan Dominican sotkut. ”Ja kyllä, hänelle on vettä ja koiralle on vettä.”

”Täydellistä. Kiitos.” Panen kuulokkeet päähän ja käyn läpi ohjelman ajolistan sydämen hakatessa tuttuun tapaan niin kuin aina ennen lähetystä.

Puget Sounds on tunnin mittainen adrenaliiniryöppy joka arki-iltapäivä kello kahdesta kolmeen. Vastaavana tuottajana minä ohjaan suoraa lähetystä: annan merkit Palomalle, soitan vieraille ja yhdistän heidät lähetykseen, pidän huolta kunkin osion kestosta ja sammuttelen tulipaloja. Ruthie tuo vieraat, ja harjoittelijamme Griffin vastaa kuulijoiden puhe-
luihin viereisessä kopissa.

En voi aina uskoa, että saan tehdä tätä viidesti viikossa. Tuhannet ihmiset ympäri kaupungin virittävät radionsa ja sovelluksensa ja nettiselaimensa taajuudelle 88,3, ja jotkut heistä innostuvat, huvittuvat tai jopa raivostuvat niin, että

soittavat meille kertoakseen tarinan tai esittääkseen kysymyksen. Juuri interaktiivisuus – se, että ensin kuulee Paloman kaiuttimista ja seuraavassa hetkessä jutteleekin hänen kanssaan suorassa lähetyksessä – tekee radiosta journalismin parhaan muodon. Vaikka kuuntelisi ohjelmaa, jolla on satoja tuhansia faneja ympäri maata, tuntuu siitä huolimatta siltä kuin juontaja puhuisi suoraan juuri itselle. Joissakin tapauksissa se tuntuu melkein siltä kuin kuuntelisi hyvää ystävää.

Pomputtelen vaaleanruskeita nilkkureitani vakiojakkarani alimmalla jalkatuella. Vieressä Ruthie asettelee kuulokkeet platinanvaalealle poikatukalleen ja laskee sitten kätensä reidelleni rauhoittaakseen minut.

”Hyvin se menee”, hän sanoo ja nyökkää kohti lasin takana odottavaa Dominicia. Minä ja Dominic olemme yrittäneet piilotella vihanpitoamme, mutta Ruthie huomasi dynamiikkamme melkein-zoomerin intuitiollaan lähestulkoon hetken jälkeen, kun Dominic oli aloittanut. ”Olemme me selvinneet pahemmastakin.”

”Totta. Olet ikuisesti sankarini, kun löysit uudet vieraat järjettömien pelkojen jaksoon viime hetkellä.”

Ruthie on aivan paras. Hän tuli meille kaupallisen radion puolelta, missä on paljon nopeampi tahti lähes loputtomista mainostauoista huolimatta. Aina silloin tällöin saan hänet kiinni hyräilemästä puoliääneen hyväntekeväisyyskampanjan mainosjingleä. Se on kuulemma jäänyt ikiajoiksi hänen päähänsä kummittelemaan.

Studios keskellä Jason Burns nousee varta vasten Ruotista tilatulta ergonomiselta kuuluttajantuoliltaan. Äänipöytä avautuu hänen edessään.

”Hiljaisuus studioon, kiitos”, hän sanoo kädet liukusäädintien yllä, äänellä, joka on kuin lämmintä vaahterasiirappia. Jason on suloinen kolmekymppinen tyyppi, jolla on aina farkut ja ruutuflanellipaita, metsurien ja paljasjalkaisten seattlelaisten vakiovermeet.

LÄHETYS KÄYNNISSÄ -kyltti kellon vieressä syttyy.

"Kuuntelet Pacific Public Radiota taajuudella 88,3", Jason sanoo. "Seuraavaksi vuorossa *Puget Sounds* ja paikallinen jymyuutinen. Lisäksi Paloma Powers kysyy kouluttajalta teidän polttavimmat kysymyksenne eläinten käyttäytymisestä. Mutta ensin valtakunnalliset uutiset."

LÄHETYS KÄYNNISSÄ -kyltti sammuu. Ja sitten: *Tässä Yhdysvaltain yleisradioyhtiö National Public Radion uutiset Washington DC:stä. Minä olen Shanti Gupta...*

Harva asia kuulostaa yhtä rauhoittavalta kuin yleisradioyhtiön uutisankkurin ääni, mutta tällä kertaa Shanti Gupta ei tyynnytä mieltäni. Minua häiritsee liiaksi se, miten läpikotaisen väärältä Dominic näyttää Paloman vierellä.

Painan nappulaa, jolla saa yhteyden Dominicin kuulokkeisiin. "Älä istu noin lähellä mikkiä", sanon, ja hän ilmeisesti säikähtää ääntäni niin, että kulmakarvat ponkaisevat hiusrajaan. "Muuten kuuluu pelkkää hönkimistä."

Dominicin suu liikkuu, mutta en kuule mitään.

"Sinun pitää painaa –"

"Sinä et ilmeisesti todellakaan halua minun onnistuvan."

Sanat jäävät kiertämään korviini. Jos Paloma kuuntelee keskusteluaamme, hän ei ilmaise sitä mitenkään, tekee vain muistiinpanoja ajolistan marginaaleihin. Yhtäkkiä villapaita tuntuu liian kuumalta.

Kymmenen vuotta sitten minä olin ihmelapsi, harjoittelija joka teki täydellisiä ajolistoja ja keksi kiinnostavia ohjelma-aiheita ja todisti Palomalle ja hänen entiselle tuottajalleen, miehelle joka eläköityi ennen kuin sain tämän työn, että minussa on ainesta. "Näin hyvä ja vasta yhdeksäntoistavuotias!" Kent messusi. "Hän vielä pyörittää koko paikkaa joku päivä."

En minä halunnut pyörittää koko paikkaa. Halusin vain kertoa hyviä tarinoita.

Ja nyt Dominic, vasta valmistunut maisteri ja talon uusin työntekijä, esiintyy jo suorassa lähetyksessä.

”Kymmenen sekuntia suoraan lähetykseen”, Jason sanoo ennen kuin ehdin vastata Dominicille, ja tukahdutan kauteuden tunteen pystyäkseni keskittymään työni parhaaseen osuuteen.

Liu’un alas jakkaralta, katson Palomaa silmiin ja kohotan käteni näkymättömän kellon kahteentoista. ”Viisi, neljä, kolme, kaksi –” Sitten lasen käteni, osoitan häntä ja lähetyks alkaa.

”Minä olen Paloma Powers, ja sinä kuuntelet *Puget Soundsia*”, hän sanoo harjaantuneesti. Hänen äänensä on tummaa suklaata, matala ja kypsä ripauksella naisellisuutta. Tuollaisessa äänessä on paljon valtaa, se saa ihmiset sekä kuuntelemaan Palomaa että *välittämään* siitä, mitä hänellä on sanottavaa.

Hänen äänensä alla soi musiikki, pirteä pianomelodia, jonka Jason häivyttää heti kun intro on ohi.

”Tänään meillä on studiossa tunnettu eläinten käyttäytymistieteen asiantuntija Mary Beth Barkley, joka vastaa teidän lemmikkiaiheisiin kysymyksiinne. Mietityttääkö kenties, miten kannattaa kotiuttaa uusi kissanpentu tai voiko vanha koira todella oppia uusia temppuja? Me haluamme kuulla, mitä sinulla on mielen päällä, joten soita numeroon 206 555 8803, ja yritämme löytää vastauksen kysymykseesi. Ensin kuitenkin päivän uutispommi toimittajaltamme Dominic Yunilta, joka on seuranamme suorassa lähetyksessä. Dominic, tervetuloa *Puget Soundsiin*.”

Dominic ei sano mitään. Hän ei edes katso Palomaa vaan tuijottaa muistiinpanojaan kuin odottaisi edelleen aloitusmerkkiä.

Hiljaisuus ei käy päinsä. Muutamasta sekunnista selviää kyllä ilman kuulijoiden valituksia, mutta jos se jatkuu pidempään, ongelma on vakava.

”Voi paska”, Ruthie sanoo.

”Sano jotakin”, mutisen Dominicin korvaan. Heilutan käsiäni, mutta hän on täysin kipsissä.

No, jos hän pilaa ohjelmani, niin ainakin hänen uransa on samalla tuhoon tuomittu.

”Dominic”, Paloma kannustaa edelleen pirteänä kuin mikä. ”Mukava, että pääsit tulemaan.”

Sitten jokin lokahtaa paikoilleen kuin adrenaliini olisi vihdoinkin päässyt Dominicin verenkiertoon. Hän räpyttelee silmiään ja nojautuu lähemmäs mikrofonia.

”Kiitos, Paloma”, hän sanoo ensin epävarmasti, mutta sitten ääni tasoittuu. ”Hienoa olla täällä. Itse asiassa ennen kuin muutin Seattleen tämän työn takia, kuuntelin ensimmäisenä nimenomaan sinun ohjelmaasi.”

”Mahtavaa”, Paloma vastaa. ”Mitä kerrottavaa sinulla on?”

Dominic oikaisee ryhtinsä. ”Kaikki alkoi nimettömästä vihjeestä. Tiedän, mitä ajattelet. Toisinaan nimettömät vihjeet voivat olla pelkkiä kuulopuheita, mutta jos osaa kysyä oikeat kysymykset, saattaa löytää mehevän jutun. Minulla oli tästä fiilis – sanotaan sitä nyt vaikka toimittajan vaistoksi – että vinkki pitäisi kutinsa. Tutkin samanlaista tapausta erääseen opettajaan liittyen, kun olin Northwesternissa.” Teatraalinen tauko, ja sitten: ”Sain selville, että pormestari Scott Healeyllä on toinen perhe. Yksityiselämä on toki jokaisen oma asia, mutta hän maksoi kampanjarahaoillaan mahdolliset todistajat hiljaisiksi.”

”Ei saatana”, Jason sihahtaa ja kiepahtaa tuolillaan katsomaan Ruthieta ja minua. Kulissien takana emme aina noudata kielenkäyttöä koskevia viranomaissääntöjä.

”Arvasin, että jätin äänestämättä häntä hyvästä syystä”, Ruthie sanoo. ”En tykännyt hänen naamastaan.”

”Tuo – tuo on iso uutinen, Dominic”, Paloma sanoo selvästi järkyttyneenä mutta toipuu nopeasti. ”Pormestari Healey on ollut ohjelmassamme vieraana monta kertaa. Voitko kertoa, miten tämä selvisi?”

”Kaikki alkoi viime kuussa valtuuston kokouksesta...” Dominic alkaa kertoa tarinaansa: miten hän löysi kirjan-

pidon ja selvitti, minne rahat menivät, ja kuinka hän lopulta taivutteli pormestarin salatun tyttären puhumaan kanssaan.

Kuluu kaksi minuuttia. Kolme. Kun lähestymme viittä minuuttia, yritän elehtiä Palomalle, että meidän on siirryttävä seuraavaan osioon, mutta hän on liian keskittynyt Dominiciin. Alan pohtia, voiko mikkipiuhan katkaista kynsillä.

”En pysy soittajien perässä”, Griffinin ääni sanoo korvaani.

Painan painiketta puhuakseni hänelle. ”Kirjaa kysymykset ja sano, että Mary Beth vastaa niihin, mihin ehtii.”

”Ei kun kysymykset koskevat pormestaria. Kaikki haluavat puhua Dominicille.”

Jahas. Selvä. Hammasta purren siirryn ohjelman chattiin.

Puheluita tulee, vastaako D kyssäreihin?

”Meille tulee ilmeisesti paljon kysymyksiä”, Paloma sanoo kurkattuaan ruutua. ”Sopiiko sinulle, että otamme lähetykseen kuulijoiden puheluita?”

”Tietenkin, Paloma”, Dominic vastaa rennosti kuin kokenut toimittaja eikä amatööri, joka on pelleillyt digiäänittimen kanssa pari kertaa yliopistossa ja päättänyt sitten lähteä radioalalle, koska miksipä ei.

Kun minun ja Dominicin katseet kohtaavat lasin läpi, inho häntä kohtaan palaa rinnassani kirkkaalla liekillä ja saa sydämen takomaan. Jykevien leukaperien vuoksi hän näyttää päättäväisemmältä kuin koskaan, kuin tietäisi, kuinka paljon minä joskus halusin radiojuontajaksi. Hänen suupielensä kaartuvat voitonriemuiseen hymyyn. Suorat lähetykset: taas yksi asia, jonka Dominic Yun hankaa harjoittelematta.

Kent syöksyy sisään. ”Shay, etsitään Mary Bethille uusi aika. Tämä on aivan helvetin hyvää radiota.”

”Ruthie”, sanon, mutta hän on jo puoliksi ulkona ovesta.

”Erinomaista työtä kaikki”, Kent sanoo ja läimäyttää Jasonia olalle. ”Hieno, että me saatiin uutinen ulos tänään.”

Pyörittelen silmälaseja kädessäni ja hieron ihoa silmien välissä, kohtaa jossa päänsärky tekee tuloaan. ”Tämä ei ole oikein”, sanon Kentin lähdettyä.

”Tämä on aivan helvetin hyvää radiota”, Jason sanoo laulavalla äänellä Kentiä matkien.

”Tämä tuntuu hyökkäykseltä.”

”Eikö kaupunkilaisilla ole oikeus tietää, että pormestari on hämărăhommiin taipuvainen kusipää?”

”On, mutta ei sitä meidän ohjelmassamme tarvitsisi kertoa.”

Jason seuraa katsettani ja vilkuilee vuorotellen minua ja Dominicia. Minut ja Jason palkattiin samoihin aikoihin, ja hän tuntee minut sen verran hyvin, että tajuaa, miksi olen tolaltani. ”Sinua vituttaa, että Dominic on tässä niin hyvä”, hän sanoo. ”Että hän on luonnonlahjakkuus ja suorassa lähetyksessä jo nyt, vaikka on ollut täällä vasta pari kuukautta.”

”Minä...”, aloitan, mutta kompastun sanoihini. Kuulostaa hirveältä, kun asian sanoo noin. ”Ei minun tunteillani ole väliä. En minä halua juontajaksi.” En ainakaan enää. Ei kannata haluta mitään, mikä ei koskaan tapahdu.

Ruthie palaa studioon posket punaisina.

”Mary Beth veti kilarit.” Hän kiskoo kuulokkeet korvilleen. ”Hänen oli kuulemma pitänyt peruuttaa yksityiskoulutus Bill Gatesin lapsen kanssa, että hän pääsi lähetykseen.”

”Lähetetään nöyrän anteeksipyytelevä sähköposti myöhemmin. Ei kun minä soitan hänelle.”

”Puhelinlinjat ovat tukossa”, Griffin sanoo korvaani.

”Ruthie, voitko auttaa Griffiniä? Minäkin tulen avuksi, jos on tarpeen.”

”Hoituu.”

”Kiitos.”

Dominic käy läpi laittomia maksuja yksi kerrallaan. Summat ovat päätähuimaavia. Ei ohjelma huono ole, mutta jotenkin tästä on tullut Dominicin show, joka ei enää ole minun hallinnassani. Hän on tähti.

Niinpä heittäydyn sivustakatsojaksi ja annan Paloman ja Dominicin ottaa ohjat käsiinsä. Dominic kerää palkinnot ja kuulijat, ja minä pysyn kulissien takana.

Päättyy: ei koskaan.

2

Isä ei koskaan tehnyt juontajan töitä, mutta hänellä oli maailman paras radioääni. Se oli vahva mutta pehmeä, kuin räti-sevä takkatuli vuoden kylmimpinä öinä. Hän korjaili radioita koko nuoruutensa ja perusti aikuisena elektroniikkahuolto-liikkeen, vaikka tietenkin hän opetteli ajan myötä panemaan kuntoon myös kannettavia tietokoneita ja puhelimia. Danin apparatit: lempipaikkani maailmassa.

Perin isän rakkauden radioon, mutta en hänen ääntään. Minulla on sellainen korkea ääni, jota miehet tykkäävät käyttää lyömäaseena naisia vastaan. Kimeä. Epä-älyllinen. Tyttömäinen, niin kuin tyttöys olisi loukkauksista hirvein. Minua on nälvitty siitä aina, ja edelleen varaudun nokkelasti verhottuihin tölväisyihin aina puhuessani jollekulle ensimmäistä kertaa.

Isää ääneni ei haitannut. Me juonsimme radio-ohjelmia keittiössä ("Kerrohan, Shay Goldstein, minkälaisia muroja syöt tänä aamuna?") ja automaatoilla ("Voisitko kuvailla maisemia tällä levähdyspaikalla keskellä ei-mitään?"). Vietin iltapäivät hänen kanssaan huoltoliikkeessä, tein läksyjä ja kuuntelin visailuja ja pitkiä hyvin toimitettuja radio-ohjelmia, kuten *Car Talkia* ja *This American Lifea*. Me halusimme vain kuunnella hyviä tarinoita.

Halusin ihan hirveästi, että hän saisi kuulla minun puhuvan radiossa, vaikka kukaan muu ei sitä halunnutkaan.

Mitä tekisit, jos pomosi antaisi
sinulle kaksi vaihtoehtoa:
1) esitä inhokkikollegasi
ex-tyttöystävää radiossa tai
2) pakkaa kamasi ja häivy?

Podcastidea: kaksi eksää ruotii raadollisen avoimesti parisuhdettaan ja sitä, miksi kipinä sammui. Ei paha, paitsi että ohjelmaa juontamaan pakotetaan radiossa työskentelevät kollegat Shay ja Dominic, jotka eivät tule alkuunkaan toimeen keskenään. Eivätkä he todellakaan ole ikinä tapaillleet, saati sitten seurustelleet! Mikäpä voisi mennä pieleen? *Ex Talk – rakkautta radioaalloilla* on kutkuttava tarina ärsyttävistä kollegoista, odottamattoman kiihkeistä tunteista ja riskialttiista salaisuudesta.

“Palavaa halua ja
suuria tunteita tulvillaan.”

BOOKLIST

